

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 115/17
Люксембург, 9 ноември 2017 г.

Решение по дело C-306/16
Maio Marques da Rosa/Varzim Sol – Turismo, Jogo e Animação, SA

**Седмичната почивка на работниците не трябва непременно да се предоставя в
деня, следващ шест последователни работни дни**

Тя може да се предостави в който и да е ден в рамките на всеки седемдневен период

Г-н António Fernando Maio Marques da Rosa работи от 1991 г. до 2014 г. за дружеството Varzim Sol – Turismo, Jogo e Animação („Varzim Sol“), което притежава и стопанисва казино в Португалия. Казиното е отворено всеки ден, с изключение на 24 декември, от следобеда до сутринта на следващия ден. През 2008 г. и 2009 г. г-н Maio Marques da Rosa понякога работи седем дни без прекъсване. Считано от 2010 г., Varzim Sol променя работното време, така че служителите да не работят повече от шест последователни дни. След прекратяване на трудовия му договор през март 2014 г. г-н Maio Marques da Rosa предявява иск срещу Varzim Sol, с който по същество иска да се установи, че последното не му е предоставило задължителните почивни дни, които счита, че са му се полагали. В тази връзка иска да му се изплати обезщетение в размер на възнаграждението за часовете, през които е полагал извънреден труд.

Директивата за организацията на работното време¹ предвижда, че за всеки седемдневен период всеки работник има право на минимална почивка от 24 часа без прекъсване плюс междудневната почивка от 11 часа.

Тъй като не е сигурен как следва да се тълкува тази директива, Tribunal da Relação do Porto (апелативен съд Порто) пита Съда дали минималната седмична почивка от 24 часа без прекъсване, на която работникът има право, трябва да се предоставя най-късно в деня, следващ шест последователни работни дни².

С днешното си решение Съдът постановява, че правото на Съюза не изисква минималната седмична почивка да се предоставя най-късно в деня, следващ шест последователни работни дни, а изисква тази почивка да се предостави в рамките на всеки седемдневен период.

Най-напред Съдът приема, че изразът „за всеки седемдневен период“ по никакъв начин не препраща към националното право на държавите членки, поради което представлява самостоятелно понятие на правото на Съюза, подлежащо на еднакво тълкуване.

По-нататък Съдът анализира текста, контекста и целта на директивата. Що се отнася до **текста**, Съдът посочва, че от самия него следва, че държавите членки са длъжни да гарантират, че всеки работник ще ползва в рамките на седемдневен период минимална почивка от 24 часа без прекъсване (плюс предвидената междудневна почивка от 11 часа),

¹ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, 2003 г., стр. 9; Специално издание на български език; 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3). Тази директива кодифицира, считано от 2 август 2004 г., разпоредбите на Директива 93/104/ЕО на Съвета от 23 ноември 1993 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 307, 1993 г., стр. 18), изменена с Директива 2000/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 2000 г. (ОВ L 195, 2000 г., стр. 41).

² Становища по това дело представят португалското, унгарското, полското, финландското и шведското правителство, както и Европейската комисия.

без да се уточнява в кой момент от този период трябва да се предостави минималната почивка.

След това, що се отнася до **контекста**, в който се вписва изразът „за всеки седемдневен период“, Съдът приема, че **този период може да се счита за референтен**, тоест за фиксиран период, в рамките на който трябва да се предоставят, независимо в кой момент, определен брой последователни часове почивка.

Накрая, що се отнася до **целта** на директивата, Съдът припомня, че последната има за цел да защити ефективно безопасността и здравето на работниците. При това положение всеки работник трябва да ползва почивки с подходяща продължителност. Въпреки това **директивата допуска известна гъвкавост при прилагането ѝ и така предоставя на държавите членки свобода на преценка във връзка с определянето на момента, в който трябва да се предостави тази минимална почивка.** Това тълкуване може да се окаже в полза на работника, тъй като позволява да му се предоставят няколко поредни почивни дни в края на даден референтен период и в началото на следващия.

Накрая Съдът подчертава, че **директивата само установява минимални норми на защита на работника в областта на организацията на работното време.** Следователно държавите членки могат да прилагат или въвеждат разпоредби, които са по-благоприятни за защитата на безопасността и здравето на работниците, или да улесняват или разрешават прилагането на по-благоприятни колективни трудови договори или споразумения между социалните партньори.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106